

Parti Csaba–Pethő László

A RENDŐRKAPITÁNY

beszélgetés Mosonyi Sándorral

– *Kérjük, mutassa be szüleit, családját, indíttatásait!*

– Szüleim tősgyökeres alattyáni származású emberek. Apám iparos, hentesmester volt, anyám egy gazdálkodó lánya, de ő is bekerült az iparba. Apám elég korán meghalt, akkor még csak tizenkét éves voltam. Egy „feketevágáson” kapták el a rendőrök, és a borjúval a nyakában leugrott a hídról. Szétrepedt a mája, majd rövid időn belül meghalt a berényi kórházban. Ez 1951-ben történt, s mi hárman gyerekek itt maradtunk anyámra. Ráadásul apám miatt is sokat szorultunk, mert nem tartotta be a szabályokat. Előfordult, hogy három disznóra volt vágási engedélye, de a rendőrök a füstölőben ötven körmöt találtak. Rögtön megállapították, hogy a füstölőben levő áruk többsége feketevágásból származott. Be is csukták emiatt. Azelőtt ő is megjárta a frontot, hadifogságot, tehát semmiből sem maradtunk ki. Amikor árvaságra jutottunk, mind a két nagyszülő mellénk állt, és segítettek bennünket. A tsz-ben anyámék kaptak húst, lisztet, zöldséget és egyebeket, de ezt ki kellett egészíteni a nyári munkánkért kapott keresettel. Én gimnazista koromban nyaranta a cséplőgépnél dolgoztam. Katolikus pap nagybátyám azzal segítette anyámat, hogy engem magához vett hatodik osztályos koromban Egerbe, és ő taníttatott. Ő inspirált a papi pályára, de ezt egyáltalán nem fogta a bicskám. Ugyanakkor nagyon sokat köszönhettem neki, mert rengeteg könyvet adott a kezembe. Nyolcadikban visszakerültem a falunkba, mert néhányan megsúgták: pap nagybátyám miatt nem fogok bekerülni a gimnáziumba. Nagyjából így is történt, mert sem apám „tetteit,” sem anyámék harminc holdból származó kulákságát nem nézték jó szemmel, s nem is vettek fel 1953-ban a jászberényi gimnáziumba. Helyette Mezőtúrra kerültem, s csak egy év múlva kerülhettem – római katolikus pap nagybátyám közbenjárásával – Jászberénybe.

Érettségi után jelentkeztem testnevelés-földrajz szakra, Pécsre. Úgy éreztem jól szerepeltem, de nem vettek fel. A futball viszont segített, elég jól ment, a megyei ifjúsági válogatottban fociztam, és hamarosan fölkerültem Budapestre, a Lőrinci Fonó NB III-as csapatába. Kedvező munkabesorolást kaptam, olyat, ami mellett a

focira is maradt időm, s nemsokára a Kistextbe kerültem. Jól éreztem magam, de közbeszólt egy súlyos sérülés, eltörött a lábam. Nem tehettem mást, hazajöttem. A községházán dolgozott egy rendes, futballbarát ember, aki révén igazgatási előadó lettem.

– *Ezzel megkezdődött hivatali pályafutása. Hogyan haladt előre a képzeletbeli ranglétrán?*

– Az alattányi községházán az anyakönyvvezetés, a járatlevél-kezelés, meg egyéb ügyes-bajos dolgok intézése lett a feladatom. Annak rendje-módja szerint a katonaság következett, s mikor 1962-ben leszereltem, akkor hál’ Istennek hallgattam a megyei tanács VB-titkárára, Kuti Györgyre, aki a jogi egyetem elvégzésére buzdított. 1963-ban fel is vettek, sőt nagyon gyorsan VB-titkár lettem. A jogot munka mellett, család mellett, tehát levelező úton végeztem. Feleségem idehaza mint vezető óvónő dolgozott, két fiunk volt, akikkel szintén illett foglalkoznunk. Akkor még szombaton is dolgoztunk, délelőtt a hivatalban voltam, délután kettőtől este nyolcig tartottak a konzultációk. A lényeg végülis az, hogy 1971-ben sikerült elvégeznem az egyetemet. Közben már felfigyeltek rám, először Szolnokról, majd Jászberényből, inspiráltak, hogy menjek oda dolgozni. Kettőnket vettek számításba a megyei VB-titkár kádertartalékaként, engem – katolikus nagybátyám miatt – később ejtettek. Így Szolnok helyett végül a jászberényi Járási Hivatal következett, ahol 1972. július 1-től a szervezési jogi osztály vezetője lettem. Haladtam a hivatali ranglétrán 1975-ben elnökhelyettes, majd 1980-ban a hivatal elnöke lettem.

A hivatalban egy jól felkészült csapat dolgozott, így máig sem értem, hogy miért kellett felszámolni ezt a közigazgatási, szakmai szempontból jól funkcionáló egységet. Megjegyzem, hogy a mai okmányirodáknak, a kistérségi szerveknél mintegy háromszor annyian dolgoztak, mint akkoriban nálunk. Visszatérve, azonban nem volt mit tenni, a Politikai Bizottság döntése után a kormány is kimondta a járási hivatalok felszámolását 1983. december 31-i hatállyal.

– *A járást a hetvenes évek végétől szinte állandóan veszély fenyegette. Először a járási tanácsokat szüntették meg, majd fokozatosan szűkültek, sőt egyesesen leépültek a hatáskörök. Feltételezzük, hogy mindez negatív módon befolyásolta az ott dolgozók teljesítményét és hangulatát.*

– Gyakorlatilag így történt. A hibás politika a járások megszüntetését favorizálta, pedig Magyarországon Zsigmond király idejében alakultak ki a járások, és ezek mindig is jól funkcionáltak. A közigazgatást egyre magasabb szinten kellett szervezni és ellátni, de erre sohasem volt és nem is lesz minden községben elegendő képzett szakember. A járási hivatalnál viszont a gyámügyektől kezdve, az építési osztályon keresztül a pénzügyi osztályig mindenütt felkészült szakemberek dolgoztak. Nos akkoriban ezt a szakapparátust sikerült előbb elbizonytalanítani, majd szétzavarni. Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy nincs tovább, akkor megkerestem Gorjanc Ignácot, aki felajánlotta nekem a Hűtőgépgyár humánpolitikai osztályának vezetését. Végso

soron az igazgatási ügyekkel foglalkozó, számomra idegennek aligha nevezhető területre kerültem volna. Zárójelben megjegyzem, hogy ez „bizalmi állás” lett volna, hiszen korábban Gorjanc bizalmasa vezette az osztályt.

– *Tehát úgy látszott, hogy ezzel megoldódott a további sorsa. Hogyan lett ezek után mégis rendőrkapitány?*

– Némi kerülőút is közrejátszott az általam sem várt fordulatban. Feljelentették a jászfényszarui tanács akkori elnökét, Török Sándort. A tanácselnök ügyében fegyelmi bizottságot jelölt ki a Megyei Tanács Végrehajtó Bizottsága, engem bízott meg az elnöki teendői ellátásával.

– *Török Sándor a Jászság közéletének közismert, sőt elismert szereplője. Talán utólag visszatekintve sem érdektelen, hogy miért indult ellene fegyelmi eljárás?*

– Korrupció, anyagi haszonszerzés, sikkasztás voltak a vádak. A fegyelmi bizottságot rajtam kívül a megyei rendőrkapitány bűnügyi helyettese és a megyei főügyész alkotta. Kivizsgáltuk az ügyet, s megállapítottuk, hogy büntetőjogi értelemben semmi kivetnivalót nem követett el a feljelentett tanácselnök.

– *Egy ilyesfajta tárgyalás ma bíróság előtt zajlana. Bíróságként funkcionált akkor a fegyelmi bizottság, ön például ügyészként vagy védőügyvédként szerepelt?*

– Mai szemmel nézve valóban furcsán hangzik ez a történet. Ténykérdés, hogy a Megyei Tanács Végrehajtó Bizottsága, ill. annak tagjai Török Sándort meg akarták büntetni, sőt talán még a „felnégyelését” is szerették volna elérni. Én, velük szembehelyezkedve, viszont a felmentését javasoltam. Érvelésemet, a két bizottsági tagként szereplő szakember mellett, Kuti György, a megyei tanács VB-titkára is akceptálta és támogatta, Török Sándort fel is mentették. Később megtudtam, hogy tulajdonképpen a fegyelmi tárgyalást követő beszélgetésen „sütötték ki”, hogy engem odacitálnak Jászberénybe rendőrkapitánynak.

– *Az adott eseten kívül megmondták, hogy miért éppen önre esett a választás? Nem lett volna egyszerűbb a kapitányságról valakit kiemelni, vagy volt-e esetleg más jelölt?*

– Erről nem érdeklődtem, azt viszont tudtam, hogy az ún. szocialista társadalmi berendezkedés kaderszisztémája szerint lehetőleg nem helyi embert kell megbízni, hanem máshonnan kell hozni. A helybelit általában összefonódottnak, megbízhatatlannak, határozatlannak és döntésképtelennek tartották. A tanácsok élén hol ide, hol oda, hol pedig amoda helyezték az embereket. A járási hivatalnál is én voltam az első, idevalósi ember, s ez most megismétlődött. Valószínűleg azért bíztak meg bennem, mert nem csináltam nagy baromságokat, s ilyen végzettséggel rendelkező káder a Jászberényi Rendőrkapitányság állományában nem volt.

– *A javaslat úgymond megszületett, mégis hogyan lett egy főhivatalnokból rendőr?*

– Behívtak a megyei tanácshoz. Ott a megyei főkapitány, Daróczi András ezredes és Barta László, a megyei tanács elnöke közölte velem, hogy engem szemeltek ki

Jászberényben rendőrkapitánynak. Az ajánlaton kívül egy hét gondolkodási időt kaptam. Nehéz döntés elé állítottak – megvolt a biztos helyem a Hűtőgépgyárban – egész héten minden bajom volt, éjszaka csak forgolódtam az ágyban. Ez a feleségemnek is feltűnt, rákérdezett az okokra. Nagy nehezen előhozakodtam az ajánlattal, amitől ő megrémült, hiszen rögtön arra gondolt, hogy az alattyáni körzeti megbízott-hoz hasonlóan az utcát fogom járni. A vége az lett, hogy elfogadtam a kapitányi posztra való felkérést.

– *Ettől a ponttól kezdve változott is az élete meg nem is. A rendőrség rövidesen átvette a járási hivatal épületét, így házon belül maradt, de a feladatai megváltoztak.*

– A rendőrség épülete többszöri egyeztetés és ingatlancsere után a járási hivatal volt épülete lett. Ami engem illet, megtartottam a régi irodámat. A feladat valóban új volt, de az emberek zömét, a vezetőket mind ismertem. Jogi végzettségemet új munkakörben is hasznosíthattam, a speciális rendőri feladatokkal való ismerkedés érdekében hat hónapos átképzésen vettem részt a Rendőrtiszt Főiskolán. Ott operatív ismereteket, a bűnügyi információszerezést tanultunk. Megismertettek bennünket a hálózatok működtetésével, a titkos eszközök és módszerek használatával, ugyanúgy meg kellett csinálnunk az ujjlenyomatvételt, mint a technikusoknak. Közbiztonsági szervezeti feladatokról, kriminológiai és kriminalisztikai témákról hallgattunk előadásokat. Visszatérve Jászberénybe gyakorlati segítséget jelentett, hogy két hónapig együtt dolgoztam elődömmel, Szalados Józseffel.

– *Mekkora apparátus dolgozott akkor a rendőrségnél?*

– Összesen 153 emberünk volt, 16 kivételével valamennyien Jászberényben dolgoztak. A szolnoki után ez volt a legnagyobb kapitányság. Világos és egyértelmű követelményeket igyekeztem megfogalmazni az állomány részére. A 12-24 órás váltásban dolgozó közbiztonságiak parancsnokainak előírtam, hogy szolgálatuk során legalább négy-öt ellenőrzést végre kell hajtaniuk. Nem néztem el, ha a parancsnok a csíkos autóval a tápot viszi haza lakására a tápboltból. Azt se szerettem, ha belépve egy irodába – ilyesmi nem egyszer, nem kétszer megtörtént – a kereszt-rejtvényt dugta el előlem az illető. Nagyon sok olyan kolléga volt, aki az elemi kommunikációs szabályokat sem tartotta be. Intézkedése során nem köszönt, durván bánt az állampolgárral. Ezekről az emberektől rövid úton megváltam, s néhány év múltán nyugdíjba mentek. Új, szakmailag jól képzett rendőrökkel töltöttük fel az állományt, a bűnügyi és az igazgatásrendészeti osztály vezetője jogi végzettséggel rendelkezett. Élünk a Horváth István belügyminisztersége idején feltáruló, a szakmai továbbképzést és fejlesztést szorgalmazó lehetőségekkel. Rajta kívül csak Boros Péter volt igazi belügyminiszter.

A későbbiekben sikerült a technikát is fejlesztenünk. 1988-ban, Szentnedre után másodikként az országban, riasztórendszereket kötöttünk be a kapitányságra. 1988-ban, Baráth László kezdeményezésére, hozzáteszem, az én hozzájárulásommal és az országos főkapitány engedélyével építettük ki a rendszert. Nem került nekünk egy

fillérbe sem, ők hozták a gépet, az ügyeletes pedig látta, követhette hogy hol és mikor mi történt. Fogdát kellett kialakítanunk, mert akkor már egyre nagyobb számban jelentek meg Jászberényben is a lengyelek, a szerbek, meg egyéb külföldi árusok. Beindult a csencselés, a feketén való pénzváltás. Mindez új helyzetet és egyben megoldandó feladatokat jelentett.

– *Önmagában a KGST vagy a lengyel piacon való árusítás nem számított bűncselekménynek. Mikor avatkozhatott be, mettől kezdve foglalkozhatott ezzel a rendőrség?*

– Az egyik informátorunk szólt, hogy itt vannak ezek a szerbek. Ebben az esetben nem szimpla árusításról, hanem valutázásról, arany csempészéséről és hasonlókról. Sok embert megkárosítottak, elvették a forintot, de nem adtak érte valutát. Olyan is előfordult, hogy két dollár közé semmit érő újságpapírokat raktak a kötegbe, majd gyorsan átvették a pénzt és eltűntek a francba. Nagyon földobott bennünket a dolog, rajta tartottuk a szemünket civil nyomozókkal. Alaposan fölkészültünk, a piacot módszeresen körbefogtuk, és hét jugoszláv valutázót sikerült begyűjtenünk. Komoly elismerést arattunk, a piacon levő két-háromszáz ember megtapsolta akciónkat.

– *Mikor jelent meg a városban a drog?*

– Akkor, amikor az arabok itt tanultak az Erősáramúban. A fiúk egy része a fősikolás lányok körében talált partnert magának, így bizonyos szájak oda is elvezettek. Akkoriban hallgattunk róla, de most a kihordási idő letelt, így nem terhel a titoktartási kötelezettség. Nos, úgy kezdődött, hogy a Kőhídi Gyógyszertárat felújították, s átmenetileg a Nagytemplommal szemben levő Szolgáltatóházban működött. Végeredményben onnan kellett „eltakarítani” két gyógyszerészt, mert alaposan belemerültek a dologba. Nem kimondottan kemény drogokat, de drogot helyettesítő különböző amfetamin-, és egyéb készítményeket adtak ki hamis receptre az itt tanuló arab diákoknak. Azok egyszerűen lepéznelték a gyógyszerészeket, akik így százezres nagyságrendű összegekhez jutottak.

– *Ma a nagyon elleni bűncselekmények a leggyakoribbak. Akkor mi jellemezte ezt a területet?*

– Igazán nagy vagyoni ügy viszonylag kevés akadt. Többször fordultak elő hűtőszekrénylopások. Megesett, hogy egy egész kamionnyi hűtőszekrénynek lába kelt.

– *Kik voltak az elkövetők? Gyáron belüli összejárás eredményezte a bűncselekményt?*

– Ekkora mennyiségű hűtőszekrényt nem lehet csak úgy egyszerűen elemelni. Ebben a főraktárostól kezdve sokan benne voltak.

– *Hogy sikerült őket lebuktatni?*

– Kaptunk egy információt, melyben jelezték, hogy kivittek egy kocsiszerelvényt a gyárból. Mi erre rögtön elkezdtük követni a szállítmányt. Nem hamarkodtuk el a rajtaütést, szép lassan kivártuk, amíg gazdát cserél a rakomány. Akkor viszont azon

nyomban lecsaptunk rájuk, s nagyon sokan lebuktak. Nem mindenkit sikerült tetten érni, de azokra, akikre a gyanúnk kiterjedt, zár alá kerültek.

– *Másfajta rablások? Tipikus vagy emlékezetes esetek?*

– A pártbizottsággal – a mai rendelőintézzettel – szemben, a másik oldalon, volt egy bébibolt – ma DM – a sarkon. Záráskor az egyik alkalmazott lány vitte a pénzt a postára. Útközben leütötték, s elvették tőle a táskáját, a pénzzel együtt. Bejött a lány, megtette a panaszt. Elmondta, hogy mi és miként történt. Nagyjából leírta a tettet, akiről megtudtuk, hogy bicegett és púpos volt. A kettő együtt ritkán fordul elő, rögtön szűkült a kör. Mi erre összedugtuk a fejünket, s az egyik járőr azonnal ráismert. Elmondta, hogy az illető Meggyespelén lakik, méghozzá ezen meg ezen a tanyán. Azonnal kocsiba ültek a nyomozók és kimentek a helyszínre. A szabályoknak megfelelően megtartották a házkutatást, de nem találták az első számú bűnelnek minősülő fekete táskát. A gyanú nem oszlott, behozták az illetőt a kapitányságra. Itt faggatták, gyözködtek, próbálták belőle kiszedni, hogy hova is tette a pénzt. Szinte semmire se jutottak, amikor az egyik rendőr direkt módon rákérdezett: –Ide figyelj! Etetted már a teheneket ma? – Nem ettettem én – válaszolta. A helyszínelő rendőrök emlékeztek rá, hogy az illető gumicsizmájában kukoricaszárat láttak. – Akkor a kukoricaföldön voltál? – faggatták erre utalva. Nos, ez volt az a pont, ahol az illető megtört. Azon nyomban bevallotta, hogy hányadik szárkúpban rejtette el a táskát és a pénzt. A mi nyomozóink nem voltak Maigret-ek, hanem egyszerű, a közvetlen környezetet betéve ismerő, józan paraszti ésszel gondolkozó emberek. Isten tudja, meddig kereshettük volna a tettet, ha nem ilyen, jó helyismerettel bíró rendőreink vannak.

– *Akadnak-e notórius bűnözők? Olyanokra gondolunk, akik állandóan összeütköztek a törvénnyel.*

– Az élet elleni kategóriában feltétlenül ide tartozik a Vastag család. Amíg őket nem takarítottuk el Jászberényből, addig mind a három Vastag fivérrel szinte állandóan baj volt. A Szelei úton, a Makk hetesben western filmbe illő esetet produkáltak. Betoppantak a kocsmába, s pisztollyal lelövöldözték a polcról az italokat, randalíroztak. Kellően be voltak rúgva, s nekünk, rendőröknek ez volt a szerencsénk. A randalírozás után magukkal is vittek még ezt-azt, és hazamentek a Nyíl utcába, mert ott volt a lakásuk. Rendet akartunk tenni, de mivel fegyver volt náluk, az akkor érvényes szabály értelmében a rendőrkapitány sem avatkozhatott be az eseménybe, nem küldhette be az embereit a Nyíl utcába. Ki kellett hívni a Pelikán-csoportot, a beavatkozó kommandósokat, akiket speciális módon készítették fel az ilyen esetekre. Vastagék az udvarukon tanyázó nagy németjuhász kutyájukban bíztak, vele tartották távol a rajtaütésre készülő rendőröket. Amikor ezt a kommandósok parancsnoka megtudta, azonnal bevetette szakképzett rendőr-kutyáját. A boxer két másodperc alatt megfojtotta a német juhászt. A kommandósok pillanatokon belül körbevették a házat, nem válogatva ajtón-ablakon berontottak. Odabenn rögtön meglett a fegyver,

Vastag Bélát és Pistát is lefogták, majd bilincsbe verték. A padlásról a harmadik Vastag fivért is leszedték, vele egy olyan körözött bűnöző került a rács mögé, akit évek óta nem sikerült elcsípni. Nagy visszhangja volt az esetnek, de végül szépen megoldottuk.

– A beszélgetésre készülve belelapoztunk a régi újságokba. Némi meglepetéssel tapasztaltuk, hogy az egyik interjúban a cigánybűnözés problémáiról és helyzetéről nyilatkozott. Ma is használná ezt a minősítést?

– Talán azzal a különbséggel, hogy ez az akkor használt kategória, mint statisztikai gyűjtőfogalom megszűnt, tehát erről így nem beszélünk. Hanem úgy fogalmaznám meg, hogy abban a kategóriában ma már nem beszélünk statisztikai számokról. Nem is mérjük, nem is ismerjük, nem is arra vagyunk külön kíváncsiak, amit régen, húsz évvel ezelőtt cigánybűnözésnek hívtak. E néprétegből viszont az átlagnál több bűnöző kerül ki. Ennek okait a szociológia és a kriminológia pontosan ismeri.

– Rendben van, de ha felkeres egy börtönt, akkor rögtön megtapasztalja, hogy a børszínekben kiütözik az adott populációhoz való tartozás.

– Pontosan így van, ezt magam is megtapasztaltam. Én sem tagadom a területen adódó óriási problémákat.

– Némi összegzésképpen, hogyan alakult a rendszerváltás előtti időszakban a Jászág bűnügyi helyzete?

– Abban az időszakban másként alakult a társadalmi normák megítélése. Példaként említem a munkanélküliséget, ami mindennapjainkban jelen van. Ha ma valaki munkanélküli, akkor segélyt kap az önkormányzattól. Aki annak idején nem dolgozott, az közveszélyes munkakerülőnek minősült. Nekünk ez folyamatosan gondot okozott. Ha valahogy rávettünk valakit arra, hogy dolgozzon, akkor könyöröghettünk a városgazdálkodásnál, hogy vegyék fel az illetőt, mert nem lehet örökké becsukva tartani, hiszen megtelt a fogda. Nem tehattünk mást, kunyeráltunk a Hűtőgépgyárban vagy az Aprítógépgyárban, s beajánlottuk ezeket az embereket hamut vagy éppen udvart söprögetni. Ezzel szemben ma, néha ugyanazon figurák megkapják a segélyt, s unalmukban csinálják a balhét. Rövidre fogva, más volt a társadalom elvárása. Magam részéről egyáltalán nem sírom vissza múltat, de az tény, hogy a nagyobb rend nyilvánvalóan a diktatúra velejárója.

1983-tól-1996-ig vezettem a kapitányságot, és azt követően, mint magánnyomozó sem szakadtam el teljesen a szakmától. Egykori és újabb szerzett tapasztalataimból tudom, hogy átalakult a bűnözés szerkezete. Jászfényszarun és sok-sok helyen például kialakult egy olyan vállalkozói kör, amely Budapesten kvalifikált munkákat vállalt. Ők abban voltak érdekeltek, hogy alkalmazottaikat nem, vagy csak minimálbérrel jelentették be. A dolgozók alacsony bért kaptak, a közterheiket megspórolták, így jól jártak ezek a vállalkozók. Ezek közül jó néhányat sikerült elcsípni, de még nagyon sokan futnak. Nem lett egyszerűbb a helyzet.

Kármán Antal

TOP 10 JÁSZSÁG 2006-2007

Mottó:

„Hass, alkoss, gyarapíts, s a haza fényre derül!”
(Kölcsey Ferenc)

„Jogos, ha valaki maga is hasznot húz olyan
vállalkozásból, amiért fáradozik, s ami a haza
érdekét szolgálja, míg a bûn ennek ellenkezõje:
ha valaki a közjó kárára gazdagszik.”
(gróf Széchenyi István)

A Jászsági Évkönyv eddig megjelent 15 évfolyamában kialakultak azok a témakörök, amelyekre az évkönyv rendszeresen visszatér (művészet; história, dokumentumok; jelen és jövő; kitekintés; örökségünk; a civil szervezetek életéből; könyvismertetések; krónika, eseménynaptár).

A Jászság gazdaságáról, a gazdasági életben meghatározó szerepet játszó társaságokról jelentőségükhöz képest ritkábban, elsősorban csak valamilyen évforduló vagy kiemelkedő esemény kapcsán esett szó. (Például: 1993-ban a Hűtőgépgyár, 1994-ben az Aprítógépgyár privatizációjáról, 1995-ben az 50 éves Jászsági Áfészről, 1998-ban az 50 éves Kossuth termelőszövetkezetről, 2000-ben a 10 éves Autoelektro Kft.-ről, 2001-ben a Hűtőgépgyár létesítésének történetéről, 2002-ben az Aprítógépgyár 50 éves történetéről olvashattak a Jászsági Évkönyv olvasói.) Magyarázható ez azzal, hogy a rendszerváltás során és után ebben a szektorban nagyon nagy változások történtek: cégek szűntek meg, újak alakultak, a privatizáció során és azt követően is jelentős változások történtek a tulajdonosok személyében stb. Mára a cégek helyzete többségében stabilizálódott. (Kijelenthető ez annak ellenére, hogy éppen 2007-ben volt tulajdonosváltás két nagy múltú társaságnál az Aprítógépgyár Zrt.-nél és a Kossuth Mezőgazdasági Zrt.-nél.)

Pethő László felelős szerkesztővel közös ötletünk, hogy „Gazdaság” címmel egy új rovatot, egy új, rendszeresen visszatérő témakört nyitunk a Jászsági Évkönyvben. Szándékaink szerint ebben – más gazdasági tárgyú írások mellett – megadjuk az előző évben a különböző gazdasági mutatók szerinti első 10 gazdasági társaság sorrendjét, és folyamatosan lehetőséget adunk arra is, hogy a társaságok bemutassák magukat, történetüket, tevékenységüket, sikereiket, gondjaikat, problémáikat. A számadatoknál a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Kereskedelmi és Iparkamara és az APEH Észak-alföldi Regionális Igazgatósága évenként megjelenő közös kiadványának adatait vesszük alapul (engedélyükkel), kiegészítve a cégektől közvetlenül kapott információkkal. A „Gazdaság” rovat felett a Jászsági Menedzser Klub Egyesület szakmai védnökséget vállalt.